

GA VOOR MIJ

Krijgen Tess en Jase een echte kans
of staat het leven in de weg?

JENNIFER L. ARMENTROUT

GA VOOR MIJ

Jennifer L. Armentrout bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Ijskoud

Vurig (zomer 2016)

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij (#1)

Ga voor mij (#2)

Blijf bij mij (#3)

Val voor mij (#4, voorjaar 2016)

Het aanzoek (kort verhaal)

Voor altijd (kort verhaal)

Jennifer L. Armentrout

GA VOOR MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

*Opgedragen aan mijn broer, die jarig is op de releasedag van dit boek.
Van harte gefeliciteerd, Jesse James.*

ISBN 9789401907835
ISBN e-book 9789401903523
NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Dit boek verscheen voor het eerst in 2015 © Uitgeverij Zomer & Keuning onder de auteursnaam J. Lynn, pseudoniem van Jennifer L. Armentrout

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Be with Me*
© Jennifer L. Armentrout

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Agency in de Verenigde Staten.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto Shutterstock.com/Artem Furman
Auteursfoto Vania

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

Ijsthee zou nog eens mijn dood worden.

Niet vanwege de hoeveelheid suiker waarvan je na één slok al in een diabetische coma kon raken. Ook niet omdat mijn broer bijna een kettingbotsing had veroorzaakt toen hij zijn truck honderdtachtig graden omgooide nadat hij een sms'je kreeg met daarin één woord.

Ijsthee.

Nee. Het verzoek om een ijsthee bracht me oog in oog met Jase Winstead – de belichaming van elke meisjesfantasie, en meer, die ik ooit had gehad. En dit was de eerste keer dat ik hem buiten de campus zag.

En met mijn broer erbij.

O sodeknetter nog aan toe, dit zou ongemakkelijk worden.

Waarom, o waarom moest mijn broer Jase sms'en dat we bij hem in de buurt waren en vragen of hij nog iets nodig had? Cam zou me een beetje rondrijden zodat ik de omgeving zou leren kennen. Al was wat ik op het punt stond te aanschouwen vast veel beter dan wat ik tot nog toe gezien had.

Nog één stripclub en ik zou iemand wat aandoen.

Cam keek langs me heen terwijl hij over het achterafweggetje reed. We hadden Route 9 al een tijd geleden achter ons gelaten. Zijn blik ging van mijn gezicht naar de ijsthee in mijn handen. Hij trok een wenkbrauw op. 'Weet je, Teresa, er bestaat ook zoiets als een bekerhouder.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Het is wel prima. Ik hou 'm wel vast.'

'Okééé.' Hij sprak het woord lang uit, met zijn ogen op de weg.

Ik deed spastisch en dat was niet de bedoeling. Het laatste wat ik wilde was dat Cam erachter zou komen waarom ik me gedroeg als een kneus die aan de drugs zat. 'Dus eh, ik dacht dat Jase bij

de universiteit woonde?’

Dat klonk nog wel redelijk normaal, toch? O god, ik wist zeker dat mijn stem oversloeg bij het stellen van die niet zo onschuldige vraag.

‘Klopt, maar hij is meestal op de boerderij van zijn familie.’ Cam trapte op de rem en maakte een scherpe bocht naar rechts. De ijsthee vloog zowat het raam uit, maar ik verstevigde mijn greep op de beker. Die ijsthee ging helemaal nergens heen. ‘Je kent Jack nog wel, toch?’

Natuurlijk kende ik hem nog. Jase had een vijf jaar oud broertje dat Jack heette, en dat kleine ventje betekende ontzettend veel voor hem. Ik had haast obsessief alles onthouden wat ik ooit over Jase had gehoord, op dezelfde manier waarvan ik vermoedde dat Justin Bieber-fans feitjes over hun idool onthielden. Hoe beschamend dat ook klonk, het was wel waar. Jase had een heleboel voor mij betekend de afgelopen drie jaar, zonder dat hij of de rest van de wereld dat wisten.

Hij was een vriend.

De reddende engel van mijn broer.

En de bron van al mijn vlinders.

Maar een jaar geleden, direct aan het begin van mijn laatste jaar high school, toen Jase met Cam meekwam naar ons huis, werd het allemaal ineens erg ingewikkeld. Er gebeurde iets wat een deel van me alleen maar wilde vergeten. Maar een ander deel van me weigerde de herinnering los te laten van zijn lippen op de mijne of hoe zijn handen over mijn lichaam gleden of de manier waarop hij mijn naam kreunde, alsof het hem fysiek pijn deed.

Mijn hemel...

Achter mijn zonnebril werden mijn wangen warm door de levendige herinnering en ik wendde mijn gezicht naar het raam, en kwam in de verleiding om het naar beneden te draaien en mijn kop eruit te steken. Ik moest echt rap normaal doen. Als Cam er ooit achter zou komen dat Jase me had gekust, zou hij hem vermoorden en zijn lichaam ergens dumpen op een achterafweggetje zoals dit.

En dat zou verdomd jammer zijn.

Ik wist niets te zeggen, en ik had op dit moment echt wat afleiding nodig. Door de condens van de ijsthee en mijn trillende handen werd het heel moeilijk om de beker vast te blijven houden. Ik had Cam iets kunnen vragen over Avery. Dat zou wel hebben geholpen, want hij praatte altijd graag over Avery. Ik kon vragen hoe het met zijn colleges ging of beginnen over zijn training voor de oefenwedstrijden in

het voorjaar. Maar ik kon alleen maar denken aan het feit dat ik Jase eindelijk in een situatie ging zien waarin hij me niet kon ontlopen.

Want dat had hij de hele eerste collegeweek al gedaan: mij ontlopen.

Dikke bomen aan weerszijden van de weg begonnen uit te dunnen; ertussenin werden grote groene vlaktes zichtbaar. Cam reed een smalle weg in. De truck hobbelde over de gaten in de weg, waardoor ik een beetje misselijk werd.

Mijn wenkbrauwen gingen omlaag toen we tussen twee bruine palen door reden. Er lag een hekwerk op de grond, en links van me stond een klein houten bord met de tekst: *Winstead: Privéterrein*. Een groot maïsveld doemde op, maar de planten waren uitgedroogd en geel, alsof ze slechts enkele dagen verwijderd waren van afsterven. Iets verderop stonden enkele paarden te grazen achter een houten hek waarvan veel middenplanken ontbraken. De koeien die over het landgoed zwierven, zagen er vet en blij uit.

Terwijl we dichterbij kwamen, zag ik een oude schuur. Het was een enge oude schuur, zo een als in *The Texas Chain Saw Massacre*, compleet met zo'n enge windwijzer met een haan erop, die op het dak draaide. Enkele meters naast de schuur stond een huis met twee verdiepingen. De witte muren waren grijs, en zelfs vanuit de truck kon ik zien dat er meer verf afbladderde dan er op het huis zat. Een blauw afdekzeil bedekte enkele plekken op het dak, en de schoorsteen zag er half ingestort uit. Stoffige rode bakstenen stonden opgestapeld naast het huis, alsof iemand de schoorsteen had willen repareren maar er uiteindelijk toch de brui aan had gegeven. Er was ook een autokerkhof achter de schuur, een zee van verroeste trucks en sedans.

Er ging een schok door me heen terwijl ik iets meer overeind ging zitten. Was dit Jase' boerderij? Op de een of andere manier had ik me er iets anders bij voorgesteld... dat het iets moderner zou zijn.

Cam parkeerde de truck een paar meter van de schuur en zette de motor af. Hij keek mijn kant op en volgde mijn blik richting het huis. Hij zuchtte toen hij zijn gordel losmaakte. 'Zijn ouders hadden het een paar jaar geleden erg moeilijk en nu zijn ze weer wat aan het oprabbelen. Jase probeert ze te helpen met de boerderij en zo, maar zoals je wel ziet...'

De boerderij had meer aandacht nodig dan Jase kon geven.

Ik knipperde met mijn oogleden. 'Het is... charmant.'

Cam lachte. ‘Dat is aardig gezegd.’

Mijn vingers knepen in de beker als weerwoord. ‘Het is écht charmant.’

‘Ja hoor.’ Hij draaide zijn petje om om zijn ogen af te schermen. Lokken van zijn zwarte haar staken er aan de achterkant uit.

Ik begon te praten, maar in mijn ooghoek bewoog iets wat mijn aandacht trok.

Vanuit de zijkant van de schuur scheurde een jongetje op een miniatuurversie van een John Deere-tractor schreeuwend en juichend naar buiten. Zijn mollige armpjes staken strak vooruit terwijl zijn handen het stuurte vasthielden. Een pluk krullend bruin haar lichtte op onder de felle augustuszon. Jase duwde de tractor van achteren, en alhoewel ik hem amper kon horen, wist ik zeker dat hij motorgeluiden maakte. Ze stuiterden over de gravel en de grond. Jase lachte toen zijn broertje riep: ‘Sneller! Ga sneller!’

Jase deed wat hij zei en duwde de tractor zigzaggend voor zich uit terwijl Jack gilde, al knijpend in het stuur. Stofwolken schoten de lucht in toen de tractor tot stilstand kwam voor de truck.

En toen ging Jase rechtop staan.

O wowie.

Mijn mond viel open. Niets ter wereld kon me doen wegkijken van het moois dat zich voor me bevond.

Jase stond in zijn blote bast en zijn huid glinsterde van het zweet. Ik wist niet zeker wat hij voor etnische achtergrond had. Er moest wel iets Spaans of mediterrans in zitten, want hij had een natuurlijk gebronsde huid die er het hele jaar door zo uitzag.

Toen hij om de tractor heen liep, deden zijn spieren fascinerende dingen – spannen en ontspannen. Zijn borstspieren waren perfect gevormd en zijn schouders waren breed. Hij had van die spieren die je alleen kreeg van het optillen van hooibalen. Loeistrak. Zijn buikspieren spanden zich aan met elke stap die hij zette. Hij had een erg duidelijke en enorm streelbare sixpack. Zijn spijkerbroek droeg hij onfatsoenlijk laag – zo laag dat ik me afvroeg of hij onder dat verwaagde denim nog iets aanhad.

Het was de eerste keer dat ik zijn hele tatoeage zag. Al sinds ik hem kende, kon ik telkens een glimp opvangen als hij onder zijn kraag vandaan kwam bij zijn linkerschouder of op zijn arm vanonder de mouw van een T-shirt. Maar ik wist nooit wat het was, tot nu.

De tatoeage was enorm – een eindeloze knoop geschakeerd in diep zwart, beginnend bij de onderkant van zijn nek, lussend en draaiend over zijn linkerschouder en over zijn halve arm. Aan de onderkant zaten twee lussen tegenover elkaar en dat deed me denken aan slangen die in elkaar verweven zaten en elkaar aankeken.

Het paste perfect bij hem.

Mijn wangen werden rood en het gevoel ging langs mijn keel terwijl ik mijn blik weer omhoog sleurde, met een gortdroge mond.

Zijn krachtige armspieren spanden samen terwijl hij Jack uit de bestuurdersstoel haalde en hem boven zijn hoofd optilde. Hij draaide rond in een cirkeltje, lachend terwijl Jack gilde en met zijn armen door de lucht bewoog.

Mijn eierstokken ontploften.

Toen Cam het bestuurdersportier opende, zette Jase Jack op de grond en schreeuwde naar mijn broer, maar ik had geen idee wat hij zei. Hij ging weer recht staan en zette zijn handen op zijn heupen. Zijn ogen knepen samen toen hij in de truck staarde.

Jase was absoluut heerlijk. Dat kon je niet van veel mensen die je zomaar tegenkwam zeggen. Misschien beroemdheden of rocksterren, maar het was erg zeldzaam om iemand te zien die zo knap was als hij.

Zijn haar, met een volle roodbruine kleur, viel golvend over zijn gezicht. Zijn jukbeenderen waren breed en goedgevormd. Zijn lippen waren vol en konden erg expressief zijn. Een klein beetje stoppels op zijn kaaklijn. Hij had geen kuiltjes zoals Cam en ik, maar als hij glimlachte, dan had hij een van de grootste, mooiste glimlachen die ik ooit bij een jongen had gezien.

Op het moment glimlachte hij niet.

Nee, hij staarde in de truck, met zijn hoofd zijwaarts gebogen.

Ik was uitgedroogd en ik nam een slok van de ijsthee terwijl ik door de voorruit keek, overdonderd door het potentiële babymakende materiaal dat ik voor me zag. Niet dat ik direct stond te springen om baby's te maken, maar een paar proefritjes gingen er wel in.

Cam trok een grimas. 'Hé joh, dat is zijn drinken.'

'Sorry.' Ik bloosde en bewoog de beker weer naar beneden. Niet dat het wat uitmaakte. Het was niet alsof Jase en ik nog nooit speeksel hadden uitgewisseld.

Aan de andere kant van de voorruit nam Jase het woord 'shit' in de

mond en draaide rond. Wilde hij wegrennen? O, dus echt niet hè. Ik had zijn ijsthee!

Gehaast maakte ik de gordel los en duwde de deur open. Mijn voet gleeed uit mijn slipper, en omdat Cam zo'n joekel van een truck had, eentje met een heel hoge instap, was er een behoorlijk verschil tussen waar ik zat en waar de grond was.

Ik was altijd zo gracieus. Ik was zelfs een danseres. Een getrainde, verdomd goede danseres met het evenwichtsgevoel waarvan turnsters groen zouden zien van jaloezie. Maar dat was voordat ik mijn kruisband had gescheurd, vóór de noodlottige sprong waardoor ik mijn hoop op een professionele danscarrière op een laag pitje had moeten zetten. Alles – mijn dromen, mijn doelen en mijn toekomst – stond op een laag pitje, alsof God aan de knoppen van mijn gasstel draaide.

En ik zou over minder dan een seconde zand happen.

Ik reikte naar het portier, maar kon het net niet vastpakken. De voet die als eerste de grond had moeten raken zat vast aan mijn geblesseerde been, en die kon mijn gewicht niet dragen. Ik zou vol op mijn plaat gaan, recht voor Jase, en eindigen met een sloot ijsthee over mijn hoofd.

Tijdens de val hoopte ik dat ik op mijn gezicht terecht zou komen, omdat ik dan tenminste niet zijn blik hoefde te zien.

Uit het niets schoten er twee armen naar voren en een stel handen pakte mijn schouders. Het ene moment was ik horizontaal, halverwege uit de truck, en het volgende moment zat ik verticaal. Mijn voeten bungelden eventjes in de lucht en toen stond ik met beide benen op de grond, de beker met ijsthee strak tegen mijn borst.

'Tering, je had je nek wel kunnen breken.' Een lage stem rommelde door me heen en zorgde ervoor dat de kleinste haartjes van mijn lichaam rechtovereind gingen staan. 'Gaat het wel?'

Het ging zeker wel. Ik hield mijn hoofd een beetje schuin. Ik stond op korte afstand van de meest perfecte borstkas die ik ooit had gezien. Ik zag hoe er een zweetdruppel naar beneden liep precies over het midden, en daarna over zijn buikspieren, om tot slot te verdwijnen tussen de fijne haartjes op het midden van zijn buik. Die haartjes vormden een streepje dat doorging onder de rand van zijn spijkerbroek.

Cam rende langs de voorkant van de truck. 'Teresa! Heb je je been bezeerd?'

Het hele afgelopen jaar was ik nog niet zo dicht bij Jase geweest, en hij rook geweldig – naar man en een vleugje aftershave. Ik keek op en besefte dat mijn zonnebril gevallen was.

Dikke wimpers benadrukten ogen met een opvallende grijze kleur. De eerste keer dat ik ze zag, had ik me afgevraagd of ze echt waren. Jase moest toen lachen en bood aan dat ik hem in zijn ogen mocht prikken om erachter te komen.

Nu lachte hij niet. Nog steeds niet.

We keken elkaar aan en door zijn intense blik raakte ik in ademnood. Mijn huid leek in de fik te staan, alsof ik de hele dag in de zon had gezeten.

Ik slikte en zette mijn hersens weer aan het werk. ‘Ik heb je ijsthee.’

Jase’ wenkbrauwen gingen langzaam naar zijn voorhoofd toe.

‘Heb je je hoofd gestoten?’ vroeg Cam, die naast ons kwam staan.

Een warm gevoel vulde mijn wangen. ‘Nee. Misschien. Ik weet het niet.’ Ik hield de ijsthee voor me uit en glimlachte geforceerd, hopen dat het niet vreemd over zou komen. ‘Hier.’

Jase liet mijn armen los en nam de beker aan, en ik wou dat ik niet zo gretig was geweest om die ijsthee in z’n gezicht te schuiven, omdat hij me misschien dan nog wel had vastgehouden. ‘Dank je. Weet je zeker dat het wel gaat?’

‘Ja,’ mompelde ik terwijl ik naar beneden keek. Mijn zonnebril lag bij een wiel. Zuchtend raapte ik hem op en maakte hem een beetje schoon voordat ik hem weer opzette. ‘Bedankt dat je me eh... me hebt gevangen.’

Hij staaarde me eventjes aan en draaide zich toen om omdat Jack op hem af kwam gerend, met een T-shirt in zijn handen. ‘Ik heb het!’ zei het kleine jochie, zwaaiend met het shirt als een vlag.

‘Dank je.’ Jase nam het shirt aan en gaf de ijsthee aan hem. Hij woelde met zijn handen door het haar van het ventje en toen, tot mijn grote ongenoegen, trok hij het shirt over zijn hoofd en bedekte dat mooie lichaam van hem. Hij keek naar Cam. ‘Ik wist niet dat je Teresa mee zou nemen.’

Een koude rilling ging door me heen, ondanks de hitte.

‘Ik liet haar even de stad zien zodat ze haar weg een beetje kan vinden,’ verklaarde Cam, grijnzend naar het kleine ventje dat langzaam naar me toe sloop. ‘Ze is hier nog nooit geweest.’

Jase knikte en nam de ijsthee weer aan. De kans was groot dat Jack de helft ervan had opgedronken in dat korte tijdsbestek. Jase liep richting de schuur. Ik was afgedankt. Zomaar ineens. Mijn keel brandde, maar ik negeerde het, al wou ik dat ik de ijsthee voor mezelf had gehouden.

‘Avery en jij komen vanavond toch ook naar het feestje?’ vroeg Jase terwijl hij een slok nam.

‘Het is een Hawaïaans feestje. Dat gaan we echt niet missen.’ Cam grijnsde, waardoor een kuiltje in zijn linkerwang zichtbaar werd. ‘Hebben jullie nog hulp nodig om alles klaar te zetten?’

Jase schudde zijn hoofd. ‘Daar hebben we de groentjes voor.’ Hij keek naar mij en eventjes dacht ik dat hij zou gaan vragen of ik ook wilde komen. ‘Ik moet hier nog een paar dingen afhandelen en daarna ga ik terug naar huis.’

De teleurstelling borrelde op en vermengde zich met het brandende gevoel in mijn keel. Ik opende mijn mond, maar deed hem meteen weer dicht. Wat kon ik precies zeggen waar mijn broer bij was?

Een kleine hand trok aan de rand van mijn shirt en ik keek naar beneden, in een paar grijze ogen die er jong en sprekend uitzagen.

‘Hoi,’ zei Jack.

Mijn lippen vormden een kleine grijns. ‘Ook hallo.’

‘Jij bent mooi,’ zei hij, knipperend met zijn ogen.

‘Dank je wel.’ Ik liet een lachje glippen. Ik mocht dat jochie wel. ‘En jij bent erg knap.’

Jack straalde. ‘Ik weet het.’

Ik lachte weer. Deze knul was duidelijk Jase’ kleine broertje.

‘Oké, casanova, zo kan-ie wel weer.’ Jase dronk de ijsthee op en gooide de beker in de dichtstbijzijnde prullenbak. ‘Hou maar op met dat meisje te versieren.’

Hij negeerde Jase en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Jack.’

Ik pakte het kleine handje vast. ‘Ik ben Teresa. Cam is mijn broer.’

Jack gebaarde me met zijn kleine mollige vingertje omlaag te komen en fluisterde: ‘Cam weet niet hoe je een paard moet opzadelen.’

Ik keek naar de jongens. Ze waren aan het praten over het feestje, maar Jase hield ons in de gaten. We keken elkaar aan, en hij deed wat hij al deed sinds ik op Shepherd was begonnen: hij verbrak razend-

snel het oogcontact.

Een steek van frustratie knalde in mijn borst terwijl ik mijn aandacht weer aan Jack schonk. 'Wil je een geheimpje weten?'

'Jazeker!' Zijn glimlach werd groot en breed.

'Ik weet ook niet hoe je een paard moet opzadelen. En ik heb ook nog nooit paardgereden.'

Zijn ogen werden zo groot als de maan. 'Jase!' schreeuwde hij, en hij draaide zich razendsnel om en wendde zich tot zijn broer. 'Ze heeft nog nooit paardgereden!'

Nou, tot zover mijn geheimpje.

Jase keek me aan en ik haalde mijn schouders op. 'Het is waar. Ik ben doodsbang voor die beesten.'

'Dat is nergens voor nodig. Het zijn behoorlijk relaxte dieren. Waarschijnlijk vind je het nog leuk ook.'

'Je zou het haar moeten laten zien!' Jack vloog naar Jase en klampte zich praktisch aan zijn broek vast. 'Je zou het haar moeten leren net zoals je het mij geleren hebt!'

Mijn hart sloeg over, gedeeltelijk vanwege het voorstel dat Jase me überhaupt iets zou leren en gedeeltelijk vanwege mijn angst voor die dinosauriërs. Sommige mensen waren bang voor slangen of spinnen of spoken of zombies. Ik was bang voor paarden. Voor mij was het een reële angst, aangezien een paard je makkelijk dood kon stampen.

'Het is "geleerd", niet "geleren". En ik weet zeker dat Tess wel iets beters te doen heeft dan paardrijden.'

Tess. Ik ademde diep in. Dat was zijn bijnaam voor me. Jase was de enige persoon die me zo noemde, maar dat vond ik niet erg. Helemaal niet zelfs. Terwijl Jack uitdrukkelijk wilde weten waarom ik had gezegd dat mijn naam Teresa was en Jase uitlegde dat Tess een bijnaam was, werd ik teruggezogen in de herinnering aan de laatste keer dat hij me zo noemde.

'Je hebt geen idee wat ik allemaal zou willen doen,' zei hij. Zijn lippen streken rakelings langs mijn wang, waardoor de rillingen over mijn rug liepen. 'Je weet er geen reet van, Tess.'

'Kan ik nog even naar de plee voordat we weggaan? Ik moet echt gaan,' zei Cam. 'Ik heb Avery een etentje beloofd voor het feestje.'

'Ik laat je wel zien waar het is,' deelde Jack mee, en hij greep Cams hand.

Jase haalde een donkere wenkbrauw op. 'Ik denk dat Cam wel weet

waar de wc is.'

'Geeft niks,' zei Cam. 'Kom op, kleine man, leid de weg.'

Ze gingen met z'n tweeën richting het huis, en wij bleven alleen achter. Mijn hart ging als een razende tekeer, het bonsde zo hard dat het leek alsof het uit mijn borstkas zou knallen. Er stak een warm briesje op dat door de haren waaide die los waren gekomen van mijn paardenstaart.

Jase keek naar Cam en Jack die over het kale grasveld renden als een man die zag dat het laatste reddingsvest voor zijn neus werd weggekaapt op de zinkende Titanic. Ik voelde me zwaar beledigd. Alsof met mij alleen zijn vergelijkbaar was met verdrinken terwijl je wordt opgevreten door een stel uitgehongerde haaien.

Ik deed mijn armen over elkaar voor mijn borst en perste mijn lippen op elkaar. Ergernis stak in mijn huid. Het was overduidelijk dat hij zich behoorlijk ongemakkelijk voelde. Zo was het niet altijd geweest. En het was zeker weten wel beter geweest tussen ons, op z'n minst tot de nacht dat hij me kuste.

'Hoe gaat het met je been?'

Ik schrok van het feit dat hij iets zei en stotterde: 'Eh, niet zo erg. Doet amper nog pijn.'

'Cam vertelde me erover toen het gebeurd was. Ik baalde ervan. Echt.' Hij pauzeerde eventjes en kneep zijn ogen tot spleetjes terwijl zijn kaak zich aanspande. 'Wanneer kun je weer dansen?'

Ik bewoog wat heen en weer. 'Ik weet het niet. Zodra het weer mag van de dokter. Ik hoop snel. Duimen maar.'

Jase' wenkbrauwen gingen naar elkaar toe. 'Ik duim wel voor je. Hoe dan ook, het is kut. Ik weet hoeveel dansen voor je betekent.'

Het enige wat ik kon doen was knikken. De oprechte sympathie in zijn stem raakte me meer dan zou moeten.

Zijn grijze ogen vonden eindelijk weer de mijne en ik zoog een teug lucht naar binnen. Zijn ogen... Ik werd er dromerig van en ze zorgden ervoor dat ik rare dingen wilde doen. Ze waren op dit moment diep grijs, als donderwolken.

Jase was niet blij.

Hij ging met zijn hand door zijn klamme haar en zuchtte diep. Een spiertje in zijn kaak spande en ontspande. De ergernis die ik al voelde veranderde in iets warrigs en zorgde ervoor dat het brandende gevoel in mijn keel naar mijn ogen schoot. Ik moest mezelf voor-

houden dat hij het niet wist – dat hij het op geen enkele manier kon weten. Hoe ik me voelde, de pijn en de diepe wond van de afwijzing, dat was niet zijn schuld. Ik was gewoon Cams zusje, de reden waarom Cam zich bijna vier jaar geleden zo in de nesten had gewerkt en waarom Jase destijds elk weekend bij ons thuis kwam. Het was gewoon een kus. Dat was alles.

Ik begon me om te draaien. Mijn plan was om in de truck te wachten op Cam, voordat ik iets beschamends zou doen, zoals in tranen uitbarsten. Ik had mijn emoties niet meer onder controle sinds mijn blessure, en dat ik hier nu met Jase stond, hielp ook niet echt.

‘Tess. Wacht.’ Jase zette één grote stap met zijn lange benen en stond recht voor me. Hij stopte zo dichtbij dat zijn afgetrapte gympen bijna mijn tenen aanraakten en stak zijn arm naar me uit. Zijn hand zweefde bij mijn wang in de buurt. Hij raakte me niet aan, maar ik voelde wel de warmte van zijn hand op mijn huid. ‘We moeten praten.’

De negentienjarige Teresa – Tess voor vrienden – wil danseres worden, maar een blessure gooit roet in het eten. Totdat haar been is genezen gaat ze studeren. Op de universiteit waar ze naartoe gaat zit ook Jase, met wie ze jaren geleden een verboden kus deelde. Meteen als Tess hem ziet krijgt ze weer knikkende knieën. Jase lijkt haar ook leuk te vinden, maar hij houdt de boot af. En dat terwijl hij... nou ja, alles is wat ze zoekt in een man. Waarom gaat hij niet voor haar?

'Het verhaal van Tess en Jase raakt je, en je wordt helemaal verliefd op de personages.'

– ReviewsandRoses.nl

'Ik heb gesmuld van *Ga voor mij*.'

– Biebmiepje.nl

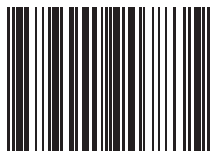
Jennifer L. Armentrout

is de #1 New Adult-auteur in de VS. Haar **WACHT OP MIJ-serie** bestaat uit zes boeken vol geheimen en liefde, met steeds een nieuwe hoofdpersoon en een nieuwe man om verliefd op te worden. *Ga voor mij* is het tweede boek in deze hartveroverende serie.

NUR 340

ISBN 978-9401907835

9 789401 907835

Z&K

www.zomerenkeuning.nl